

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὁ γδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Ἔτος ἑννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι ὑπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα	—	μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίῃ.
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα	—	κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὴς θὰ διγίωμαι	—	γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	—	καὶ εἰς τὴν ἀλοδαπήν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	—	δίχως νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο	—	πράγμα δώδεκα καὶ μόνο.

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη	—	δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇς	—	ἐγίνες συνδρομητὴς.
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει	—	θὰ τὸν φάῃ μαύρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομὰ:	—	ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σὰρα καὶ τὴ μάρα	—	νάξια φύλλο μιὰ δεκάρα.

Σήμερον δεκάτην πέμπτην τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου
ἡ μεγάλη μασκαράδα τοῦ Κατηγορητηρίου.

Ἐβδομήντα τέσσερα καὶ τρακὶς ἀκόμη,
μασκαράδες μπόλικους ἔγμισαν οἱ δοῖ μαι.

**Τελευταία Μασκαράτα
μὲ τρικοῦδερτη παράτα.**

Ὁ Θεωρῆς ἀδύνατος καθὼς τὸν μπακαλιάρου
τὸ Κατηγορητήριον κηδεύει σ' ἓνα κάρου.
Ὅπιο ὁ Τσελεπίτσερης μαζί μὲ τὸν Παλάσκα
κι' ὁ Περικλῆς κι' ὁ Φασουλῆς μὲ μιὰ μεγάλη κάσκα,
κι' ὁ Παππαγιαννακόπουλος μετὰ τῶν ἐπιλοίπων
κι' ὁ περιούσιος λαὸς ἐπὶ γαιῶδρων κι' ἔππων.

ἔλατε νὰ κηδεύσωμεν
τὸ Κατηγορητήριον.

Μ' αὐτὸ δὲν ἄφησε μιὰ λαχ
σὲ κάμποσα βουδαλῖα,
μ' αὐτὸ περάσαμε καλὰ
τὰ νέα Καρναβάλια.

Μὲ τοῦτο μας ἐσχάρωσε
πολλὰς δουλειὰς ὡς τώρα,
μὰ τέλος τὰ κακάρωσε
καὶ τοῦ ἐκόπ' ἡ φρόνα.

Ἐλάτε νὰ τὸ βάλωμε
'στὼν σκουπιδιῶν τὸ κάρου,
ἔλατε γὰ τὸ ψάλλωμε
κι' ἄς ρίξωμ' ἓνα συμπῶρο.

(Ἄλλος χορὸς
πρὸ σελήνης.)

(Μὲ ἥχο πλάγιο βαρὺ
ψάλλει χορὸς τοῦ Θεωρῆ.)

Σκυρτοὶ ἄς συνοδεύσωμεν
τὸν ἑνδοξὸν μας Κύριον...

Τί ἀνέλπιστη γτροπὴ
καὶ τί πένσιμο τῆς μύτης!

πάει κι' ἡ ἐπιτροπὴ
κι' ὁ μαέστρος Φλογαίτης.

Πᾶν 'στὰ κούφια τόσοι κόποι
σοφωτάτων ἰατρῶν,
ἀλλ' ἀδίκως κατενόπη
καὶ ὁ Κάτων τῶν Πατρῶν.

Πούφ ἡ δόξα ἡ μεγάλη,
πούφ τὰ γάντια φιλιντεκός,
πούφ τὰ λάδια πούχε βάλει
'στὰ μαλλιά σὰν πεντικός.

Πούφ τὰ τρόπαια τὰ πρώτα,
τόσα λόγια σοβαρά,
πούφ κι' ἐκεῖν' ἡ ρεδιγκότα,
πού 'φορούσε μιὰ φορὰ.

Κλαίνει ὅσοι τὸν γνωρίζουν
καὶ ὁ Τσελεπίτσερης,
πού τὰ πόδια του μυρίζουν
σὰν τυρὶ τῆς Βίτσερης.

(Ὅλ' οἱ χοροὶ ἀνταμα
μέ γέλιο καὶ μέ κλάμμα.)

"Ακυρο ἄς ἀηρύξουμε
τὸ Κατηγορητήριο,
κι' ἄς πᾶμε νὰ τὸ ρίξουμε
εἰς ἓνα οὐρητήριο.

(Ἀντιστροφή δευτέρα
τῆς πρώτης χοροστέρᾳ.)

Πᾶνε τόσων κατηγορῶν
σεβαστὰ ὀνόματα
κι' ἐγκλημάτων διαφόρων
μυσαροκαμώματα.

Θεωδώρακη, ἔλα πέστα
τοῦ γνωστοῦ ἀλιτηρίου,
κι' ἐτελείωσε ἡ φέστα
τοῦ Κατηγορητηρίου.

Κάθε μασκάρᾳς ἄς τρέχη
κι' ἄς φωνάξη «φεὺ καὶ αἶμα!»
γαῖαν ἐλαφρὰν ἄς ἔχη
κι' αἰωνία του ἡ μνήμη.»

(Ἐνῶ τοιαῦτα τραγουδεῖ τὸ τόσο σκυλολόγι
ὁ Παππαγιαννακόπουλος ἀρχίζει μοιρολόγι.)

Π. Εἰς τὸ τραπέζι τῆς Βουλῆς τὸν τάπητα πρὶν στρώσω
'στὸ Κατηγορητήριον ἠθέλησα ν' ἀπλώσω.

Πολλὰ φαρμάκια μὲ αὐτὸ μ' ἐπότισαν ὡς τώρα...
τὸ ἡγγισαν τὰ χεῖλη μου; ... ἀντίο, Λεονώρα...
κι' ἐν τούτοις τὸ φαρμάκι του σὰν ρετσινάτο τέπινα,
γνωρίζω ὅτι πάντοτε φαρμακερὰ τὰνθρώπινα.

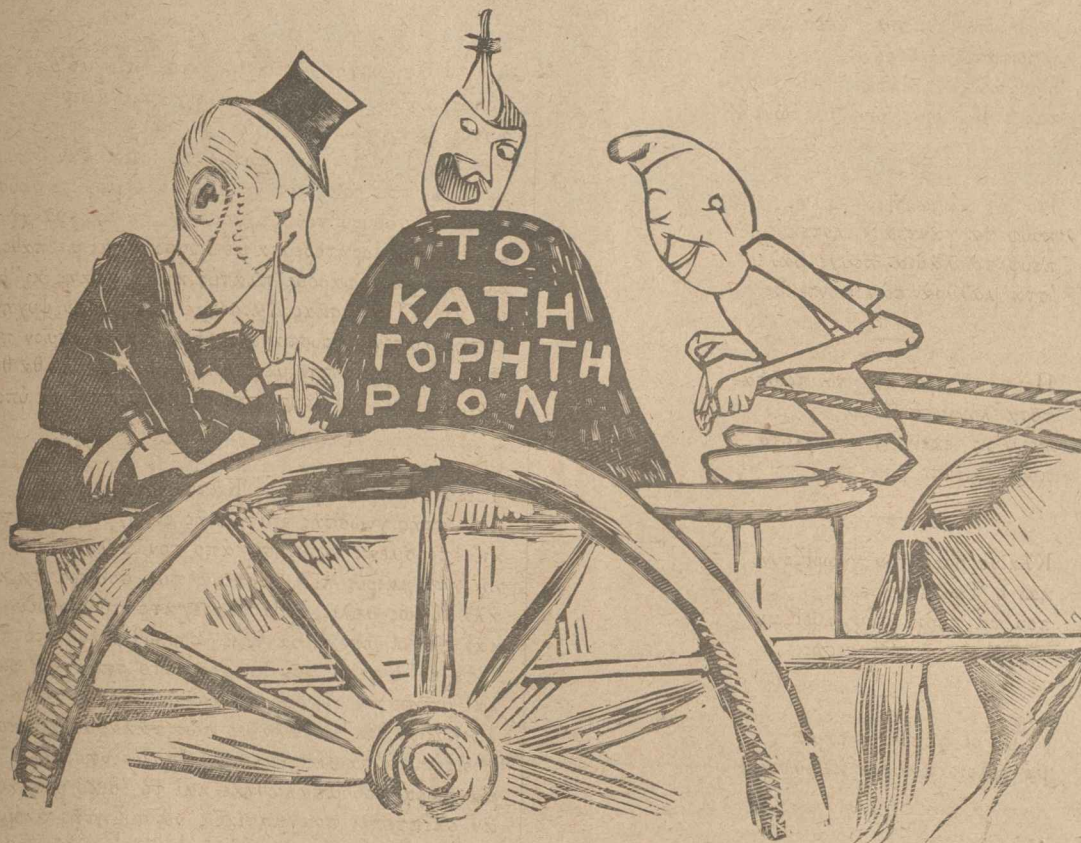
Ὁ Δεληγιάννης, κύριοι, ποῦ τὸν σφυγμὸ μου ξέρει,
αὐτὸς, καθὼς γνωρίζετε, μὲ εἶχε καταφέρει,
αὐτὸς νὰ βγάλω μ' ἔβαλε τὸ φίδι ἀπ' τὴν τρύπα
καὶ τοῦ Τρικούπη νὰ ρουφῶ τὸ αἷμα σὰν τὴν σκίπια,
κι' ἐγὼ 'στὸ βῆμ' ἀνέβηκα μὲ ὅλο μου τὸ λούσο
τοῦ Σώλσβουρν τὸν Ἀρμωστήν πατόκορφα νὰ λούσω,
κι' ἐντόνως ἐρρητόρευσά μὲ λύσαν καὶ μὲ πάθος,
κι' ὑπέγραψε φαρδύς πλατύς κι' ὁ Τάκης κι' ὁ Ἀγάθος,
μὰ κι' ὁ Παλάσκας ὥμοσε μὲ φλέγουσαν ψυχὴν
'στῆς ἄσπρης φουστανέλας του τὴν εὐσμεν πτυχὴν
πῶς τὸν Τρικούπη μετ' ἐμοῦ διὰ παντὸς θὰ θάψῃ
καὶ μὲ τοὺς πρώτους ἐσπευσε κι' αὐτὸς νὰ ὑπεγράψῃ.

Τοιοῦτοτρόπως ἔγινε τὸ Κατηγορητήριον
καὶ 'στῆς γνωστῆς ἐπιτροπῆς εἰσῆλθῃ τὸ κριτήριο,
κι' ἐπρόσμενα ἐκδικήσιν ἀπὸ τὸν Δεληγιάννη
κι' ἦτο καιρὸς ποῦ 'πίστευα πῶς σοβαρά τὰ κάνει
ἀλλ' ὅμως μόλις ἔφθασε τρεχάτο τὸ Τριῶδι
καὶ ὅλ' οἱ μπεχλιβάνηδες 'σηκώθηκαν 'στὸ πόδι.
τότε κι' ὁ γέρος τοῦ Μωρηᾶ 'στὸ σπῆτι μὲ φωνάζει
καὶ μοῦπε μὲ τὸ χωράτ' καὶ μοῦπε μὲ τὸ νάζι:
«βεβαίως θὰ 'καταλαθεῖς πῶς τᾶκανα 'στ' ἀστεία,
ἐμεῖς αὐτὰ τὰ 'λέγαμε σὰν εἶχαμε νηστεία,
μὰ τώρα ποῦ μπαλώθηκε καὶ τὸ 'δικό μας κόμμα
ἂν σκέπτεσαι πραγματικῶς νὰ συζητῇς ἀκόμα
περὶ τῆς σοβαρότητος αὐτῶν τῶν ἐγκλημάτων,
κρίμα σὲ σένα τρεῖς φοραῖς, ποῦ λέγεσαι καὶ Κάτων.»

Αὐτὰ μοῦ εἶπε παστρικά ὁ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις
καὶ ψῆφον ἔδωσε λευκὴν μὲ τόσας ὑποκλίσεις,
κι' ἐγὼ ἰδὼν πῶς θὰ ταφούν οἱ ἄθλοι μου 'στὴν λήθην
ἀπέμεινα κατὰπληκτος κι' ἐκερυνοβελήθην
καθὼς 'στὴν Φαῖδραν ἐμπροστὰ ὁ πάγκαλος Ἰππόλυτος
καὶ φέρομαι μετέωρος σὰν μετοχὴ ἀπόλυτος.

Τοῦ Καζιτόφ' ἡ ἄμαξα κι' ἐκεῖνα τὰ κατύματα
ὅλα 'στὰ κούφια 'πήγανε καὶ βράστα καὶ βλαστήματα,
ἀλλὰ κι' ὁ Λεμπεσόπουλος μετὰ τοῦ Παπαρῶδη,
τὰ τοῦ δανείου χρήματα καὶ τᾶλλα τὰ φρικώδη,
ὅπου ὡς Κάτων ἤθελα γερά νὰ τὰ κτυπήσω,
διαβαίνουν σὰν φαντάσματα μὲ μαύραις ρεδιγκόταις
καὶ μοῦ φωνάζουν γελαστά καὶ ἀπ' ἐμπρός κι' ὀπίσω:
«ἄλλου τὰ κακαρίσματα κι' ἄλλου γεννεὴν ἡ κότα.»

Τοῦ Κάτωνος τὴν τήβεννον πρὸς ὦραν παραιτῶ
καὶ μὲ ὑπερηφάνειαν 'στὸ κάρο τὴν πετῶ.
Τόσον καιρὸ παληόχαρτα τοῦ κάκου ἀνακάνω...
δὲν θέλω πλέον 'στὸ ἔξῃς νὰ μὲ φωνάζουν Κάτων...
τοῦ Κάτωνος τοῦ Πατρινεῦ 'τελείωσε ἡ γλῶρεια,
ἐκλείσθησαν ἐρμητικῶς τὰ φοβερά Πρατιώρια,
τὸ λιγυρὸν ἀνάστημα σὰν πρῶτα δὲν κορδῶνω,
τὰ σεβνταλίδικα μαλλιά σὰν πρῶτα δὲν λαδῶνω,
τὴν φλογερὰν ρομφαίαν μου τὴν κούττω εἰς τὴν θάλαν
καὶ δι' αὐτὸν τὸν θρίαμβον καὶ τὴν Καρμέλαιαν νίκην

ἀπ' ὅλους τώρα δέχομαι θερμὸν συγχαρητήριον...
ἔπρε τέλος, κύριοι, τὸ Κατηγορητήριον...
ἦν γὰρ τοῦτο ἔκκαμα ὅτι ὡς Κάτων ὤφειλα
κι' ὁ Θεωδῶρς τὸ 'σκέπασε μ' ὀλίγα λαχανόφυλλα.

Αὐτὸς ποῦ σέρνει τὸν χορὸ τοῦ πρέπουσε μουντζούρας,
τοῦ πρέπουσι κι' ἀπ' τὴν Κούλουρη δὴ κριθινὰς κουλούρας,
Κατηγοροῦν τὸν Θεωδῶρ, τὸν λὲν ντεληφυσέκη,
γιατὶ δὲν πιάνει χαρτοσιὰ ὅποιος μαζί του μπλέκει.
Κατηγοροῦν τὸν Θεωδῶρ, τὸν λένε Παρλαπίπα,
γιατὶ νὰ κάνω μ' ἔκανε μὲς 'στὸ νερό μιὰ τρύπα.
Κατηγοροῦν τὸν Θεωδῶρ κι' ἄλλου καὶ 'στὰς Ἀθήνας,
γιατὶ σὰν μπαίνει 'στὸ χορὸ μουντζώνει τὰς εὐθύνες.

"Ἄλλα λέει κι' ἄλλα κάνει,
βάλθηκε νὰ μᾶς τρελλάνη.

(Ταῦτα εἶπε σκυθρωπὸς καὶ τῶθαλε 'στὸ κέφι,
τοῦτον δ' ἀπαμειβόμενος ὁ Δεληγιάννης ἔφη.)

Δ. Ποτέ μου δὲν ἐπίστευσα πῶς ὁ γνωστός προδότης
καθὼς ἐμὲ εἰς ὅλα του δὲν εἶναι πατριώτης.

Ποτέ μου δὲν ἐπίστευσα πῶς ἔχει καμὶ ὅσα
συνέγραψε τοῦ Κάτωνος καὶ ἡ 'δική μου γλώσσα,
κι' ἂν εἶπα πῶς εἶν' ἐνός, ἀλλ' ὅμως δὲν πιστεύω
μ' ἀρέσει ν' ἀσπείσωμαι καὶ νὰ σὰς χωράσω.

Ὅποτε, κύριοι, ἐκεῖνος ἐκυβέρνησε
κι' ἀνέτρεπε τοὺς Ἑλλήνας ἡ κραταιὰ τοῦ πτέρνα,
ὅταν αὐτὸς ἐδύκανε τὴν προσελλὴ Ἑλλάδα
κι' οἱ φίλοι του τὴν ἐδούσαν παχέαν ἀνέλα,
πὰς δὲ γνωστὸς ἡμέτερος ἐνύριζε ἐμπόλυτος
ἦτον ἐκκαλή, κύριοι, μεγάλη καὶ ἀπόλυτος
νὰ βάλῃ σκούφον κόκκινον πολιτικὸν ἀνταρτοῦ,
ἢ νὰ φορέσῃ τοικαντὸ καὶ εἶδος Βενιαμίνου,
ἢ νὰ γεννήσῃ θύελλα μὲ γλῶσσαν τρυφίνας
μ' ἐκεῖνα τὰ κούφια καὶ ἀνείσσης καὶ ἀκρίας,
ἢ νὰ κυττάξῃ γὰρ αὐοὺς μηχανοκράτους,
ἢ νὰ πηγαίνῃ μόνος μου μετὰ νύκτα 'στους τάφους
καὶ βοηθούς νὰ προσκαλῶ βουκόλινους προγόνους
καὶ νὰ παθῶναι κἄποτε σφοδρὸς κωλοκοπόνους,
ἢ νὰ φωνάξῃ 'στὸν λαὸν καταμαρτῆς τοῦ ἔρμου
πῶς ὅταν μιὰ φορὰ πιασθῇ 'μπαχὶ τὰντέρο μου,
κατὰ τὸν φαῦλον προσδοτὸν ἀφεντῶς θὰ λυστάξω
κι' ἀμέσως εἰς τὸ Βιδικὸν τοῦς Ἀγγέλους θὰ εἰσάξω.

Τὸ Σύνταγμα τὸ καθεστὼς σαφέστατα ὀρίζει
 πῶς ὁποῖος μένει νηστικός καὶ διόλου δὲν γκαρίζει
 ὅσο κι' ἂν εἶναι φρόνιμος τῆς Μιχαλοῦς χρωστῇ,
 ἢ δὲ κοιλιὰ του πάντοτε τραβᾷ σαρκαστή,
 κι' οὔτε κανένα φίλον του ποτὲ θὰ διορίσῃ,
 οὔδὲ θὰ λάβῃ τὴν τιμὴν Ταμίαν νὰ γνωρίσῃ.
 Ταῦτα ὀρίζουν προφανῶς οἱ καθεστῶτες νόμοι,
 τοιαύτη δὲ καὶ τῶν σοφῶν νομοθετῶν ἡ γνώμη·
 ὁ Κάτων ὅμως τῶν Πατρῶν μὲ τοὺς βαρεῖς του ὅμους
 σπουδαίως παρεξήγησε τοὺς λειτουργοῦντας νόμους,
 κι' ὡς σοβαροὶ τοῦ φάνηκαν οἱ λόγοι μου ἐκείνοι
 καὶ μὲ τὴν ρητορείαν του καὶ λίθους συνεκίνη.
 Ἄλλ' ὀρθότεραν ἔπρεπε ἐξήγησιν νὰ εὕρῃ
 κι' ὡς πατριώτης ὤφειλε κι' ἐκεῖνος νὰ εἰξεύρῃ
 πῶς ἅμα τῶν οἱ νηστικοὶ γίνοντ' εὐθὺς ἀλλοιωτικοί,
 ἂν ἤθελε σὰν ἐξυπνος νὰ μὴ τὴν πάθῃ Χιῶτικη.
 Τὴν ἔπαθε ὁ δυστυχής, ἀλλὰ περαστικά του,
 κι' ἂν σὰν μὲ βλέπῃ σήμερα τινάζῃ τὸν γαγκᾶ του,
 ἐν τούτοις ὅμως ἄλλοτε ἀνάγκη νὰ προσέξῃ
 γιὰ Κατηγορητήρια μαζί μου νὰ μὴ μπλέξῃ.

Ἐνθυμηθῆτε, κύριοι, 'στοὺς χρόνους τοὺς κακοὺς
 πόσους 'στους φόρους ἔφαλα κι' ἐγὼ Φιλιππικούς,
 μὰ σήμερα περὶ πλῆθος τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκάμυνσα
 κι' ἀπ' ὅλους 'σώθρηκα ζῆτῶ, φανέλαις καὶ 'ποκάμισα,
 καὶ τρέχω ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ κόκκινα μαντύλια
 ὡσάν κι' ἐκείνους ποὺ ζητοῦν γιὰ μιὰ πτωχὴ φαμίλια,
 κι' ἂν ἔχῃς, Κάτων, τίποτα παληόρουχα καὶ σὺ
 εἰς τὴν πατρίδα δώσε τα καὶ δέξου μὴλ μερσί.
 Τὸν ὁβολὸν σας, κύριοι, κι' ὁ Θεωδώρακης δέχεται
 ὅ,τι παλὸ ἀσπρόρουχο καὶ ρεδιγκότα ἔχετε,
 γιὰτὶ θ' ἀνοιξῇ 'γρήγορα Ἑβραϊκὸ παζάρι
 κι' ἐμπρός 'στοὺς ξένους δανειστάς μ' ἐκεῖνο θὰ ποζάρῃ.

Συλλογισθῆτε πρὸς στιγμὴν, ξεθράκωτοί μου φίλοι,
 πῶς τὰ τοκομερίδια πλῆκόνουν τοῦ Ἀπρίλη,
 κι' ὅποταν φθάσῃ ὁ καιρὸς ποὺ βγαίνουν τὰ πεπόνια
 ἀνάγκη κι' ἄλλα δεύτερα νὰ πληρωθοῦν κουπόνια.
 Αὐτὰ σκεφθέντες, κύριοι, καὶ τὸ Χρηματιστήριον
 εἰς ῥακὴ ἄς ξεσχίσωμεν τὸ Κατηγορητήριον,
 κι' ἂν ὁ Τρικύπης ἐπράξῃ πραγματικῶς ἀνοίκεια,
 ἀλλ' ὅμως ἡ μεγάλη μας τὸν σώζει ἐπιείκεια.
 Συγχώρει, Κάτων τῶν Πατρῶν, καὶ διόλου μὴν ἀνάβῃ
 γιὰτὶ ἂν δώσῃς μάχιρην, πλὴν μάχιρην θὰ λάβῃς,
 κι' αὐτὸ τὸ εἶπε ὁ Χριστὸς, ποὺ πάθος δὲν κρατεῖ,
 ὅταν ὁ Πέτρος ἔκοψε τοῦ Μάλχου τὸ αὐτί.
 Κι' ἐγὼ σὰν ἔλεγον πολλοὶ κατὰ τῶν λαθρεμπορίων
 ἐφώναζα πρὸς ἐκπληξίν καὶ θάμβος τῶν ρητόρων
 πῶς εἶναι φύσει ἀτελής ὁ ἄνθρωπος ἐν γένει
 κι' ἐκ τούτου ἀναγκάζεται λαθρέμπορος νὰ γένῃ.

Συγχώρει, Κάτων τῶν Πατρῶν, ἀλλήλους ἀγαπάτε
 καὶ τοὺς ἐχθροὺς σας πάντοτε μὲ τρόπον νὰ κτυπάτε.
 Κι' ἐγὼ σὰν εἶδα τῆς Ἑλῆς τὸ κόμμι νὰ ὀρμᾷ
 κι' ἀμέσως ἐμυρίαθηκα μπαρούτι πῶς βρωμᾷ,
 'στὰ ὅπλα συνεκάλεσα ὀπλίτας διαφόρους,
 φιλοὺς, τεξότας, πελταστάς, οὐσσάρους, λογχοφόρους,
 κι' ὡς Βοναπάρτης τῆς φαιῆς τὸ ξίφος ἀνασπάσας
 εἰς τὴν Βουλὴν παρέταξα τὰς στρατιάς συμπάσας,
 κι' ἐφόρεσα 'στὸ στῆθος μου τοῦ Αἰάντος τὸν θώρακα
 κι' ἐξάρωσαν κι' ἐλούφαζαν κι' ἐβγάλανε τὸν κόρρα.

Κανεῖς γιὰ στάσεις δὲν 'μπορεῖ μαζί μου νὰ τὰ βάλῃ...
 καλὰ σὰς διεσκέδασα κι' αὐτὸ τὸ Καρναβάλι.

(Τοιαῦτα τοῦ χωρτατζῆ περλάροντος μουφλούζῃ
 ὁ μπεχλιβάνης Φασουλῆς ἀπὸ τὸ κάρσος κούζει.)

Φ. Ἐμπρός, κυρίαίς, κύριοι, ἐβγάτε 'στὸ μπαλκόνι...
 τὸ Κατηγορητήριον περὶ μὲ τὸ Κορδόνι.
 Ἐβγάτε τὸσους ρήτορας νὰ 'ῶτε Κορδονάτους,
 ὅπου ἐξεπατώθηκαν γιὰ τοῦ στρατοῦ τοὺς πάτους...
 ἐβγάτε τὸν Πρωθυπουργὸ νὰ 'ῶτε τὸν Καπνάκια
 κι' ἐμένα μὲ τὸν Περικλῆ, τὰ παστρικά τσανάκια.
 Ἐμπρός, κυρίαίς, κύριοι, ἐβγάτε 'στὰ μπαλκόνια
 καὶ δώστε νὰ πληρώσωμε τὰ μέλλοντα κουπόνια.
 Ρίξτε ὅ,τι θέλετε σὰν ἐλεημοσύνη...
 δώστε μας κουρελόπανα κι' ὀρίστε βαρυτίνη...
 λίγα λιανὰ πρὸς τὸ παρὸν καὶ πάρτε ὅ,τι μένει
 ὡς λείψανον πολυτίμον εἰς τ' ἄγια τεμένη.
 Ἄλλος εἰς τὸ ξεπουλήμα προτοῦ νὰ πάρῃ τέλος
 καὶ τοῦ Ἰσοζυγίου μας στραβώσῃ τὸνα σκέλος.

Ἐ! μασκαράδες μιὰ φορὰ... ἔ! ἔ! τί νικητήρια...
 ἔ! ἔ! καμήλαις, ρόπαλα, καὶ Κατηγορητήρια...
 ζήτ' ὁ Καπνάκις ὁ μακρὺς... ἔ! ἔ! μηχανορράφοι!...
 κι' ὁ Γάλλος Λεοῦ Μπολιέ τὰ ἐξ ἀμάξης γραφεῖ...
 τί θὰ γενοῦμε, βρέ παιδιὰ, μ' αὐτοὺς τοὺς δολοφάρους,
 ὅπου κτυποῦν τὸν θώρακα τοῦ κραταιοῦ μας σάφους
 καὶ τὸν Καπνάκια Θεωρῇ πειράζον κάθε τόσο...
 θὰ τρέξω μὲ τὸν Περικλῆ κι' ἐγὼ νὰ τοὺς σκοτώσω.
 Ὅριστε τώρα κι' ὁ Μπολιέ... ὀρίστε τώρα κι' ἄλλοι...
 οἱ Ἀγγλοὶ δὲν μᾶς ἐφθάναν, μᾶς βγήκανε κι' οἱ Γάλλοι.

Τώρα ποὺ ἦλθαν οἱ Ρωμηοὶ ὀλίγον εἰς τὸ κέφι
 πάρε, ἀφέντη Θεωρῇ, μιὰ βόλτα μὲ τὸ ντέφι
 μήπως καὶ βάλῃς τίποτα 'στὸν ἄδειο μας ντορβά
 καὶ 'μποῦμε μέσα 'στοῦ Μπολιέ κι' εἰς ὅλων τὰ στραβά.
 Ἐ! μασκαράδες διαλεκτοί... κάθε κοιλιὰ χορεύει...
 εὐθύναις κι' ὁ Χαρίλαος τοῦ Θεωρῇ γυρεύει...
 ἄλλα κινούριχ ντράβαλα... τῆς μόδας τώρα εἶναι
 ἐπιτροπαὶ νὰ γίνωνται καὶ νὰ ζητοῦντ' εὐθύναι.
 Ἐ! μασκαράδες μιὰ φορὰ... κι' ὁ τάδε καὶ ὁ δεινὰς
 γυρεύει σώνει καὶ καλά πολιτικὰς εὐθύναις,
 ὅσοι ἐλέγχους αὐστηροὺς ζητοῦν ἀνεξαιρέτως,
 κι' ἐγὼ ζῆτῶ τοῦ Περικλῆ κι' ἐμοῦ ὁ Περικλέτης.
 Εὐθύναις κι' ὁ ἀνεὐθύναις... ἔ! ἔ! βῆ κι' ἀντάρα...
 ἔ! Κατηγορητήρια 'στὸν σκουπιδιὸν τὰ κάρρα...
 Ἐλάτε νὰ τὰ ψάλωμε τῶν κάρων ποιητὰ...
 βαρῶστε νὰ περάσωμε κι' ἀπ' τὰ Βαριετέ.

Φράγκος μου Λελέγκο
 πῆσαι Κακκαρέγκο,
 χτύπα τὴν καμπὰνὰ σου
 νὰ χαρῇ τὴν μάννα σου
 νὰ μαζεύτουν οἱ Φράγκοι
 'στὴν πρώτη μας ἀνάγκη
 νὰ φᾶν τὰ μακαρούνια
 μὲ τὰ χρυσὰ περουνία.

(Τοῦ Φασουλῆ χορεύοντος βγαίνει τὸ τουρμπέλεκι
 κι' ἡ μασκαράδα τριγυρνᾷ καὶ τῆς φωνάζουν φόλα,
 μὰ τέλος 'στὸν Βαριετέ τὸ Κορνητὰτο στέκει
 καὶ τὰ βραβεῖα τῶν κριτῶν αὐτῇ τὰ πέρνει ὅλα.)